

Hallo,

Als mijn plan gelukt is, heb je deze brief op tijd ontvangen en begin je hem nu te lezen.

Ik ga hem straks meegeven aan iemand met wie ik een deal gesloten heb. Daarna kan ik alleen maar bidden dat je hem op tijd ontvangt.

Ik weet niet of ik mijn boodschapper kan vertrouwen. Ik weet niet of ik überhaupt nog iemand kan vertrouwen.

Maar hij weet dat er een beloning op hem wacht als hij geslaagd is in zijn missie. Dat zal zijn drijfveer zijn om zijn opdracht te volbrengen.

Ga rustig zitten voor je verder leest, neem je tijd. En alsjeblieft, wordt niet boos. Ik wil niet dat er haat tussen ons is. Alsjeblieft, niet tussen ons. Ik zie jou zo graag.

Probeer te begrijpen wat ik ga vertellen. Geef me de kans om het uit te leggen.

Ik ga iets drastisch doen. Iets wat je waarschijnlijk liever niet weet. Je kan nu nog terug. Je hoeft dit niet te lezen. Lees dit niet, doe maar niet. Nee, gooi dit weg.

Als je ervoor kiest om toch verder te lezen, wees dan dapper.

Ik kan niet anders dan dit doen. Ik moet. Er is geen keuze. Er is geen ander pad om te volgen.
Niet meer.

Het MOET.

Er is geen keuze meer!

Eerst wil ik iets zeggen. Speciaal voor jou. Ik mis je zo verschrikkelijk hard. Ik ben jou zo, zo dankbaar. We hebben zo veel gedeeld. Je was-bent- mijn allerbeste vriend.

Hoe lang is het al geleden dat we elkaar hebben gezien? Eerst telde ik de dagen, daarna de weken. Bij de maanden ben ik gestopt. Het virus heeft alles veranderd.

Corona.

HET VIRUS.

Het lijkt allemaal al zo lang geleden, de tijd vóór corona. Voor de mondmaskers, de bubbels, de knuffelcontacten. De loc down feestjes. De Zoom meetings. Het open- en toe spelletje

van de winkels en de horeca. De parken die overvol zaten met mensen die 'corona proef' kwamen feesten. De yoga lessen in open lucht. Kapsels uit model. Vervelend hoor.

Maar vooral:

Mensen die pijn leden. Die moederziel alleen zijn gestorven. Die zelfs geen echte begrafenis hebben gekregen. Die beelden op tv van landen waar mensen op straat lagen te sterven. Ik heb die niet gezien. Mijn mama heeft erover verteld. En dat was al meer dan ik aan kon.

De eerste Lock down vond ik zelfs niet eens zo erg, voor mezelf dan. Ik was het eigenlijk wel gewend, om thuis te zijn. Lekker veilig, me opsluiten in mijn atelier. Niet meedoen, dat was voor mij comfortabel.

Voor mij veranderde er eigenlijk niet zo veel. En ik weet dat jij het ook allemaal best vond, van thuis uit werken. Gezellig, dan kon ik veel op bezoek komen. Jij was natuurlijk de eerste die in mijn bubbel mocht. En het virus? Daar ging je toch niet aan dood? Of... Dat was toch gewoon een soort griep?

Maar kijk, langzaam maar zeker kwam eindelijk het besef.

Tiens... da is hier precies géén gewone griep?????

Dit is covid 2020.

Dit was geen plaatselijke epidemie in een arm land waar we van weg konden kijken.

Wij, westerlingen, voelden ons beschermd.' Allemaal ver van ons bed'. 'Ja, spijtig voor die mensen. Maar ik kan er toch ook niets aan doen dat ik hier geboren ben?'

Dit laatste is geen uitspraak van mij. Maar een voorbeeld van de vele lachwekkende triestige oneliners die ik heb opgespaard in mijn hoofd. Ik ga je niet vervelen met nog meer van zulks tenenkrommend geleuter. Dat heeft toch geen zin.

Mensen vergaten 1 klein, miniem detail. (en ja, dit bedoel ik sarcastisch).

Moeder aarde hebben wij niet onder controle. We waanden ons bovenaan de voedselketen. We dachten dat de aarde van ons was. Als een kleine puppy dachten we die naar ons hand gezet te hebben.

Ja, de klimaat crisis. Natuurlijk. We moeten de aarde redden.

Planet B.

Maar weet je wat het eigenlijk is , lieve mensen? De aarde overleeft dit wel. Maar de mens, de méns misschien niet. Dus wij wilden gewoon ons eigen hachje redden.

Onze was doen met natuurlijk wasmiddel zodat we ons een beetje held konden voelen.

Maar bamboe tandenborstels, houten rietjes en patatjes van de bio winkel konden niet meer baten.

Ik vond dat we alles zelf verziekt hebben. ook ikzelf. Nooit zal ik mezelf vrij pleiten.

‘de aarde geeft. De aarde neemt.’

‘boeken en kunst. Toch twee schoon verdiensten van de mens’

Die uitspraken heb je vaak gehoord van mij he. Ik sprak er ook wel eens over, maar niet met veel mensen. Alleen maar met Dimitri en met jou. Jullie wisten van mijn bitterheid.

Ik weet nog, dat mijn zus aan mijn ziektebed zat. ‘zus, waarom is er toch zo veel pijn in de wereld? Waarom doen we elkaar zo veel verdriet?’, vroeg ik haar.

Mijn zus kon geen sluitend antwoord bedenken, maar legde haar hand beschermd om mijn hoofd.

‘wees dapper. Voor ons. We kunnen jou niet missen. We hebben jou nodig. Denk daaraan. De wereld, die draait wel door.’

Ach zusje toch. Met haar enorme blauwe ogen. Mijn zusje. Geboren met een kroon op haar hoofd, die te zwaar voor haar was. Ik hou van mijn zus, daar komt nooit iets tussen. Mijn zus, daar was niets slechts aan. Wat heeft ze dapper gestreden in haar leven. Een oermoeder, zo zag ik haar. Ook voor mij.

Maar goed, ik dwaal af. Terug naar Het Virus.

Mensen hun kwartje begon toch stilaan te vallen. Het moet nogal gerinkeld hebben.

Angst sloop binnen bij iedereen. Als een ongenode gast, een dief in de nacht. Eerste een lastig jeukend plekje achteraan in ons hoofd. Een idee dat ongewild door onze hoofd schoot.

Maar toch nog éven wegstijgen. Zo lang mogelijk.

Een flesje corona neerzetten op de bureau van je collega. Een weddenschap in het team. Wie zal het eerste besmet worden? De mens verzette zich tegen de gedachte dat wij in ons veilig landje niet langer bullet proof waren. Grapjes maken en weglachen.

Ja, ik weet het! Ik weet wat je denkt! Het filmpje van Dimitri en mij (tien tips om corona door te komen) leek eerst geinig, iets van mij en Dimitri. Ik had mijn familie en vrienden ook al lang niet meer gezien, door mijn ziekte, dus het leek me een ludieke manier om terug contact te zoeken.

'Tip nummer tien: breng de cinema in Uw eigen woonkamer. Met de grote redder Netflix kan niets U gebeuren. Hier alvast wat filmtips: 'the apocalyps', 'pandemic', 'the day after tomorrow', 'outbreak' en voor de gevordenden: 'melancholia' van onze sympathieke meneer Lars Von Trier'

Als ik er nu aan terug denk, schaam ik me dood.

De werkelijkheid was snel en hard.

En op een gegeven moment: rinkel rinkel. Muntjes die vallen.

Mensen die aan het hamsteren sloegen. Dimitri had me dat ten strengste verboden. Anders zou ik zeker mee wc papier hebben gesprokkeld.

Maar zoals vaker, bepaalde Dimitri de regels. Ik had maar te volgen. Zo was het tussen ons. Veilig voor mij. Dimitri, die wist het allemaal wel. Hij moest wel, met mij als vrouw. Peper en zout. Olie en azijn. Zo waren we. En af en toe: cola en Mentos. Af en toe moest het bruisen en overlopen tussen ons.

Het drong door dat er misschien toch wel een écht 'probleempje' was, een putje op de weg.

En toen: De bubbel feestjes, klappen voor de zorg, beertjes aan het raam. Mensen leken eerst enthousiast. Het was misschien zelfs een beetje spannend. Er kwam een zogenaamd saamenhorigheid gevoel. Samen tegen Corona. Even volhouden, straks terug gezellig op reis, naar de kapper en op café.

Ik geloofde er niet in.

Cynisch, sarcastisch, ik weet het wel.

Jij weet best, ik heb geen hoge pet op van de maatschappij. Nooit heb ik mijn draai er echt in kunnen vinden. Jij ook niet, daarom was onze vriendschap zo hecht. Eindelijk iemand om samen mee aan de zijlijn te staan.

En komaan... het wás toch smakeloos. Mondkapjes in alle kleuren en maten, het nieuwe gat in de markt, hoera! Elk reclame filmpje op die vreselijke tv speelde wel in op het virus.

‘Coca-Cola brengt bemoedigende boodschap van optimisme in deze onzekere periode.
Open, zoals nooit tevoren’

Menen jullie dit nu echt? Is dit de wereld waarin ik leef? Gaan we op de kap van mensen die gestorven zijn winst maken? echt? Echt???????

‘Tous ensemble. ‘wij kunnen dit’.

‘wij kunnen dit NIET’

Na een tijdje stopte het klappen voor de zorg. Was het nieuwe er van af. Zie je wel.

De mensen werden het beu... genoeg binnen gezeten, wij gaan naar buiten!

‘Het heeft nu lang genoeg geduurd, wij doen niet meer mee’.

Mensen begonnen zich als rebelse tieners te gedragen.

En tieners begonnen zich te gedragen alsof het ‘wij tegen de rest van de wereld’ was. Ik begreep het wel hoor. Echt, ik zou hetzelfde gedaan hebben vrees ik. Op die leeftijd.... Ik weet nog hoe ik toen was. Maar als een belerende volwassene die het allemaal wel wist, keurde ik de bijeenkomsten of festival weides faliekant af. Wat was het toch allemaal een schande.

Ik ben ook fout geweest. Ook ik heb een paar keer ‘foert’ gezegd. Eventjes geen masker aan. Toch eventjes op bezoek gaan buiten de bubbel. Toch eventjes gaan shoppen in de drukte van de solden. Eventjes. Even snel, dat kan toch geen kwaad? Voor deze ene keer, morgen doe ik terug mijn best..... snel iets kopen, klein geluk dat snel uitdooft.

Ik heb vaak gehoord dat ik te streng was voor mezelf en te mild voor anderen. Mijn mantel der liefde was volgens Dimitri veel te groot en te zacht.

Maar nu was ik zeker niet mild. Ik heb vaak mijn gal gespuwd.

'het is allemaal onze eigen schuld! Met wat wij de aarde en de natuur hebben aangedaan.
Onze schuld! Mijn schuld! Jou schuld!'

Langzaam zakte alles in elkaar. Alles.

Mondkapjes weg.

maskers af.

'Flight.'

Maar we konden niet meer vluchten.

'Fight!'

Er is geen ontsnapping meer.

Toen de economie volledig was stilgevallen... Wanneer de maatschappij volledig plat lag.... Ik wist dat er erge dingen gingen gebeuren. Ik voelde het. Er ging iets gebeuren. Er stond ons iets vreselijk te wachten.

Het leven werd een apocalyptische film. Een onrealistische werkelijkheid. Ik hoef het allemaal niet meer uit te leggen, je was erbij.

In deze nieuwe wereld is geen plaats meer voor vriendschap. Het is ieder voor zich nu. Maar mijn vriendschap voor jou is er altijd geweest. Nog steeds.

Ik weet niet met hoeveel 'we' nog zijn. Ik weet alleen dat ik nog leef. Ik bleek immuun te zijn voor het virus. Ik, die zo moeilijk kon leven, ging maar niet dood.

Jij zei altijd dat ik sterk was. Ik geloofde jou nooit. Ik dacht dat je me wou troosten.

Maar ik ben het wel. Ik ben sterk, blijkbaar. Wat moet ik daar nu mee aanvangen?

De moorden, het smokkelen, de vechtpartijen, het plunderen. Voor een slok water, een kruimel voedsel. Chaos. Stank. Nachtmerries die werkelijkheid worden.

Nooit heb ik iemand pijn gedaan voor eten, drinken, wat dan ook. Gestolen heb ik wel. Stel ik jou teleur? Heb jij ook dingen gedaan waarvoor je je schaamt? Ik vergeef je. Wat je ook

gedaan hebt, ik vergeef je. Waarom zou ik jou niet vergeven? Ik wéét dat jij een goed hart hebt.

Iedereen is tot waanzin gedreven. Ik kan het nog steeds niet helemaal bevatten. Nog steeds wordt ik soms wakker en lijkt alles weer eventjes normaal. Dat gevoel tussen slapen en wakker worden. Die heerlijke schemering waarin alles mogelijk lijkt.

Maar de werkelijkheid is afschuwelijk.

Ik wil weg, ik wil hier niet meer zijn. Er is hier geen plaats meer voor ons.

Ik kan het soms zelf niet geloven, maar ik leef nog. Zo veel mensen zijn gestorven. Arme mensen, rijke mensen, zieke mensen, oude mensen, jonge mensen. De dood maakt geen onderscheid. Nu zijn we allemaal gelijk.

De mensheid wordt steeds meer uitgedund door het virus. Maar ook door zichzelf. Wilden, dat zijn we geworden. Beesten op zoek naar voedsel. Om te overleven op deze planeet.

Alles is stuk. Kapot. Of wás het allemaal al te ver gekomen. Was het allemaal al stuk? Voor Corona?

Ik ben immuun voor het virus. Maar niet voor de chaos, niet voor de maatschappij die enkel nog gedreven wordt door primaire behoeften. Niet voor een maatschappij waarin alle normen en waarden verdwenen zijn.

Schaamte bestaat niet meer in deze wereld, zo lijkt het toch.

Maar ik schaam mij nog wel. Alsof ik alle resten van schroom die anderen zijn verloren, door mij zijn geabsorbeerd.

Wanneer jij vermoedelijk deze brief leest, zal ik nog vijf dagen moeten zien overleven. Vijf.

De avondklok heeft aangegeven dat het nu middernacht is. Ik ben nu aan het schrijven, en morgenvroeg zal ik deze brief meegeven aan mijn zogenaamde boodschapper.

Ik weet het, mijn plan heeft weinig kans tot slagen. Maar ik weet niet hoe ik het anders moet doen. Waarschijnlijk ga jij dit nooit lezen, dat besef ik heel goed. maar ik moest het proberen. Al is dit het laatste wat ik doe voor ik sterf.

En sterven zal ik doen. Jij ook. Iedereen zal sterven. Ik ga mijn plan uitvoeren. Daar ben ik zeker van.

Er is géén andere manier.

Want mijn plan is dat IK dit alles zal stopzetten.

IK.

Jou beste vriendin. Jou bange, broze, kwetsbare vriendin.

De doos van Pandora ligt in mijn handen.

Het is een heel lang verhaal hoe dit zo gekomen is. Maar er is te weinig tijd om dit allemaal uit te leggen. Het maakt ook niet uit. Geloof me gewoon als ik zeg: Ik heb de rode knop hier recht voor mij. Die knop, waar ik vroeger soms over sprak. Ik heb het er met jou over gehad. Zou jij erop durven drukken?

Een soort reset knop, die het menselijk ras volledig van de kaart veegt.

De aarde zal leven, maar de mens niet meer. Moeder aarde zal het halen. Maar wij, het 'superieure ras', niet meer.

En gebruiken zal ik deze knop. Momenteel op dit eigenste moment dat ik dit schrijf binnen zeven dagen. Ik schat in dat, wanneer jij dit zou lezen, we twee dagen verder zijn.

Nog vijf dagen dus, als jij dit op tijd leest.

Het is nu vrijdag 4 september, dus reken maar uit in hoeverre mijn inschatting klopt.

Wanneer de middernachtklok dinsdag 11 september aankondigt, zal het gebeuren. Ik sta er nu pas bij stil.... Uitgerekend 11 september... Ik kan het zelf amper geloven. Maar toeval bestaat niet meer.

Ik weet dat we er uiteindelijk allemaal aan zullen gaan, dus mijn beslissing zal het proces enkel versnellen. Ik wil dat het lijden stopt. De pijn is al té lang ondraaglijk.

verdriet en kwaadheid. 'dit is onze verdiende loon, we hebben het zelf kapot gemaakt. Allemaal.'

Maar tegelijkertijd heb ik zo veel medelijden met iedereen. Ik ben geen haar beter dan de rest. Integendeel. Ik weet tot welke zwarte gedachten of daden een mens in staat is.

Maar begrijp het dan toch: Wij kunnen dit niet. De mens kan niet bovenaan de voedselketen staan. Wij kunnen dit soort verantwoordelijkheid simpelweg niet aan. Wij kunnen er niets moois van maken samen.

Het virus, in mijn ogen is dit de natuur die terug vecht. Die zijn plaats terug op eist. We zijn allemaal te ver gegaan.

Iedereen weet hoe dit zal eindigen. Diep vanbinnen weet iedereen dit. Jij weet dit. We worden afgestraft, met recht en rede.

Laat dit stoppen. Laat ons gaan. Laat ons dit laatste restje mensheid mensen nog wat waardigheid gunnen. Geef hen de kans op een menselijk einde. Sterven aan Corona, het is wreed om daar aan dood te gaan. Pijnlijk, dat kan niet anders. Zeker nu, want in een steriel ziekenhuis bed is er al lang geen plek voor de zieken.

Ik kan niet meer. Niemand kan nog. Genoeg.

Ben je nu boos? Haat je mij? Of begrijp je het. Ik wil niemand pijn doen. Ik wil juist dat de pijn stopt.

Waarom neem ik dit risico. Waarom wacht ik nog tot 11 september. Waarom... waarom mezelf nog dagen kwellen? Waarom niet gewoon drukken. Pats, boem, klaar.

Ik laat dit jou weten, omdat ik wil dat je weet dat je nog een beetje tijd hebt. Om nog te doen of te zeggen wat jij wilt. Ik weet het, het zal in kleine dingen zitten want we weten beiden dat een plezierreis naar Italië nu niet echt een optie is. Je bucket list zal niet kunnen worden afgestreept. Misschien in een volgend leven. Ik hoop het voor jou.

Komt er een volgend leven? Bestaat er iets na de dood? Wij hebben daar zo veel over gepraat. Vroeger, tijdens onze eindeloze gesprekken. Jij, mijn vriend voor het leven.

We waren zo verschillend. Onze vriendschap was echt. Ik vond het fijn dat jij over veel dingen anders dacht. En ik denk dat jij dat ook vond. We leerden van elkaar.

Misschien hoop ik wel op jou goedkeuring.

Of bid ik diep vanbinnen op een geniaal idee, om het allemaal toch nog op te lossen. Weet je nog, dat we vaak lachten om de uitdrukking 'deus ex machina'?

DEUS EX MACHINA

Zou zoiets in het echt bestaan? Kan dat echt, dat er een oplossing uit de lucht komt gevallen, nét op tijd? Nét voor ik op de knop ga drukken.

Dat gaat toch niet gebeuren! Dat kan toch niet?

Maar.

bid van wel.

Ik. Hoop.het.wel.

Hoop. Diep vanbinnen. Onder alle lagen van boosheid, angst, schaamte en schuld.

Hoop.

Hoop. Hoop. Hoop.

In deze brief staat 1 grote leugen.

Ik heb mijn beslissing niet gemaakt. Ik weet dat ik het eigenlijk zou móeten doen. Het is al veel te ver gekomen. Maar ik durf niet.

Ben jij ook zo moe? Ben jij ook zo leeg vanbinnen? Of kan jij nog wél verder? Ik wil het zo graag weten. Ik had deze beslissing met jou willen maken. Jij had altijd wel een plan klaar voor elk probleem.

Misschien, heel misschien.... Als jij deze brief krijgt, leest. Misschien wil jij me komen tegenhouden, ik weet het niet. Of misschien kom je me vertellen dat ik verdraaid al lang die knop had moeten indrukken. Dat laatste betwijfel is, maar het kan.

In het diepst van mijn hart: de onrealistische wens dat jij onze 'deus ex machina' zal zijn. Dat jij me kan tegenhouden, met mij kan wegluchten naar een veilige plek. Waar ik niet meer zo alleen ben. Waar ik mijn tranen kan laten stromen, voor alles wat er gebeurd is. Dat jij me

komt troosten en moed inpraat. En dat ik dan toch kan verder gaan in dit leven.

WE MOGEN NOG NIET OPGEVEN

Ik kan het gewoon niet opgeven.

Ik, die zo verbitterd was.

Jij was bang voor de dood he. Dat weet ik nog goed. Jij was zo sterk, maar je liet soms zien hoe alleen jij je voelde. Je vertelde me je grootste angst. Alleen sterven. Eenzaamheid.

Maar je bent niet alleen. Je bent hier, in mijn hart. Mijn hart dat nog vijf dagen zal kloppen. Jij hebt veel betekend voor mij. En ook veel voor anderen. Ik hoop dat je dat kan zien nu. Jouw leven deed er toe. Heel veel zelfs.

Jij, zulk een goed mens.

We weten zo weinig. Over het waarom van alles. Waar we vandaan komen. Wat er gebeurt als we sterven. Niets van dit is zeker.

Ben jij bang voor de hemel, of de hel? Ik was daar vroeger doodsbenauwd voor. Als jong meisje zat ik in mijn eigen bed verstijfd na te denken over al mijn zonden. Over de straf die me te wachten stond. De hel, het eeuwige lijden.

Maar zo is het niet, denk ik nu.

De Hel, daar leefden we zelf in. We zijn zélf de hel. Voor onszelf en voor elkaar. Voor de wereld, de natuur, elk levend wezen. De hel is overal.

De Hel is het lijden van mensen. De hel zit in jou eenzaamheid. In de armoedige jeugd van mijn papa. In het verdriet van mijn zus. In de tranen van een kindje dat zich alleen voelt. In de leegte. In een geniepig grijns. In jaloezie. In afgunst.

In steeds maar meer, meer, meer. Een onstilbare dorst, dat is de hel. Materialisme. Elkaar pijn doen voor geld. Bedrog. Verraad.

De hel bezoekt ons in onze nachtmerries. Het zit in onze woorden.

Één woord, één simpele zin kan iemand breken. Een mens is zwak.

De hel zit in het uitmoorden van ons eigen ras. In oorlog.

De zogenaamde technologische vooruitgang. Ogen die niet meer konden zien, omdat ze vastgekleefd waren aan een scherm. De ratrace waarin ik niet kon volgen. Veel te snel en te veel. Grenzeloosheid. Niet meer genieten van wat God ons geschonken heeft. Andere dingen verlangen. Steeds meer, hoger, groter, beter.

Grote oorlog in de wereld. Grote oorlog in ons hart.

Maar denk hier eens over na:
De hemel.

We waren al lang vergeten wat de hemel was. De hemel was er altijd. Al wat we moesten doen was in de juiste richting te kijken.

God waakt over ons. Dat weet ik. Ja, ook nu.

En nee, dit alles is geen straf van God. God schonk ons leven. Een mooie plek om in op te groeien.

God gaf ons ook de mogelijkheid om zelf keuzes te maken. dus ja, mensen maakten de keuze om oorlog te voeren. Om te stelen en te liegen. Om elkaar pijn te doen.

Maar er bestond ook iets anders. Kijken. Ik kon het amper nog. Maar ik leerde het terug.

Ik heb de hemel gezien. En jij ook, ik ben er zeker van. Ik wil kiezen om daarin te geloven.

Kleine scherven van geluk. Mijn hemel was de liefde die ik heb gekregen in mijn leven. Niet elke dag en iedere dag. Maar ze was er wel.

Mijn hemel zat in mijn papa's lach. Mijn papa's bulderlach, die de kopjes deden trillen op hun schoteltje. Mijn lieve, bange papa. Papa, die zich geen raad wist met zijn jongste dochter. Maar mij graag zien, dat deed hij wel.

Mijn hemel zat in water, in kleuren, in de smaak van voedsel. In mijn zusje haar lach, ondanks haar moeizaam leven. In de grapjes van Ferre. In Line, die voor me wou zorgen. Die me een glas water kwam brengen als ik weer eens ziek in bed lag. In de natuur.

Mijn hemel zat in muziek. Zo veel talent op de wereld. Prachtig. Beeldschoon. Ik werd er stil van. Nederig zelfs.

Mijn hemel zat in Dimitri. Wat heeft die mens mij graag gezien. Ik begrijp nog altijd niet zo goed waarom. Maar het was zeker wederzijds. Ik hield van hem. Hij was trots op mij.

Mijn eigen kleine wonder. Iemand die trots op mij was.

Mijn grote, grote wonder. Dat ik een tweede kans kreeg in mijn leven. Ik ben uit het ziektebed kunnen ontsnappen. Mijn eigen wederopstanding. Terwijl ik alles al had opgegeven.

Het was werkelijk waar, zonder twijfel een wonder.

Ik ben veranderd. Mijn ziekte bleef aan me kleven, maar er waren ook nieuwe dingen bijgekomen. Goede dingen. Mijn ogen, ze waren veranderd. Ik zag dingen anders.

Wie durft te zeggen dat er geen engelen bestaan?

Ferre, dat was een engeltje. Echt waar. Line ook. Die twee. Die hielden van mij. Zo maar. Ze moesten dat niet. Ze kozen er voor. En ik koos voor hen. Ferre, die me probeerde op te vrolijken met zijn clownesk gedrag. Onze Eénmansfanfare noemde ik hem soms. En Line dan. Wat een krachtig kind. Koos bewust de kant van een gepest kindje in haar klas, wetende dat zij dan ook doelwit zou worden. Kleine heldin.

Liefde.

Wie wacht er op een wonder, en loopt er zelf aan voorbij?

Is dit nu écht het einde? Ik was er zo van overtuigd toen ik deze brief begon te schrijven. Dacht dat het beter was zo. Maar al schrijvend veranderde mijn overtuiging.

Maar ik weet het niet meer. Verdienen we dit nu écht, zoals ik lang gedacht heb? verdienen kindjes dit? Lieve mensen? Papa's, mama's, oma's en opa's?

Verdienen 'slechte' mensen dit? Het is makkelijk om daar volmondig 'ja' op te antwoorden.

Je weet dat ik In God geloof. Dat doe ik nog steeds. Die keuze, daar ben ik wél zeker van.

Ik heb eens in een boekje over bidden gelezen dat een goed mens houdt van iedereen. Zelfs van zijn vijanden.

Ik heb denk ik geen vijanden, mijn eigen zwarte gedachten niet meegerekend.

Maar kan ik het opbrengen om terug in de mens te geloven? In de maatschappij? Een nieuwe start?

Ik claim dat ik geloof in God. God die genadig is. Die kansen geeft.

Wie, Wie zou ik zijn om daar aan voorbij te gaan? Wie zou ik zijn om mezelf God te wanen, en een beslissing nemen die voor iedereen onomkeerbaar is?

Gaat het volgende keer anders verlopen? Beter? Zullen we ervan geleerd hebben? Zullen we het anders doen, moest er ooit terug een maatschappij zijn opgebouwd. Krijgen we nog een kans? Kan dit nog hersteld worden?

Nee toch!!!

NEE! NEE! NEE!

Ik moet nu gaan. Het is tijd.

Ik heb beslist.

Ik ga dit doen.

We gaan er allemaal aan.

Wacht. Wacht even. Stop. Alsjeblieft,

Kom snel.

Want ik kan dit niet alleen.

Ik durf weer eens niet.

Kom snel.

Want er zit wel nog iets goeds in de mens. Misschien heel veel goeds.

Denk aan mij. je ziet me niet, je hoort me niet. Maar onze vriendschap bestaat nog, ook al kunnen we die niet vastnemen.

Mijn liefde voor Dimitri was oprecht, ook al had ik geen woorden om uit te leggen hoe ik me voelde. Liefde. Ik kan alleen maar zeggen: Liefde.

Liefde zit in ons. Het is ons door God gegeven.

Er zit geen geluk in materiaal. Probeer eens iets vast te nemen. iets van materiële waarde.

Kijk ernaar. Voel het in je hand. Wordt je daar blij van?

Tastbaar, maar zo onecht.

Denk aan onze vriendschap. Aan de mensen die je lief had. Voel de warmte in je hart. Kijk naar je lege handen. Niets te zien.

Ontastbaar, maar zo echt en oprecht.

Vertrouw op dat gevoel. Alsjeblieft. Vertrouw erop, voor ons twee.

Kom snel. Ik wil dit niet doen. Niet meer.

Ik dacht dat ik geen keuze had. Maar die is er altijd.

Ik kies voor hoop.

Wie had dat ooit kunnen denken?

Een wonder.

IK.

Echt waar, ik.

Ik hoop.

En als ik daarvoor kies, moeten er ook anderen zijn die nog hopen.

Iedere lichtpunt verdient een kans.

Jij was dat voor mij.

Ik was dat soms voor jou.

Wij kunnen dit.

Kom snel.

Liefde.

Ik was fout. Kunst, muziek, zeker en vast.

En: LIEFDE

Liefde

Ik zie je graag.

Ik wacht op jou. Ik vertrouw op jou.

Hoop woont in mijn hart.

Veel liefs

K.